

Sygn. akt III AUa 591/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Michał Bober SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekr.sądowy Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy A. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt IV U 871/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy A. O. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Maria Sałańska – Szumakowicz SSA Michał Bober SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 591/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury albowiem nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca A. O. wywodząc odwołanie od powyższej decyzji wniósł o zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia na stanowisku wymagającym wykonywania pracy w kanałach remontowych

przy naprawach pojazdów samochodowych oraz jako spawacza na podstawie zeznań świadków pracujących razem z nim.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania. Argumentując zasadność podjętej decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 01.01.1999 r. udowodnił 27 lat, 9 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych i żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych nie uznał okresów wskazanych przez wnioskodawcę, bowiem ze świadectw pracy nie wynika, aby wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Powołując się na brzmienie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy uznał zaskarżoną decyzję za zasadną.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia (...), w punkcie 2 nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Okręgowy wskazał, iż A. O. urodził się (...). Z zawodu jest mechanikiem samochodowym. W okresie od 9 marca 1974 r. do 30 kwietnia 1976 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) na stanowisku monter samochodowego. Pracował na hali wyposażonej w kanał przystosowany do napraw dużych, ciężarowych samochodów. Dokonywał przeglądów sprawności samochodów, które obejmowały wymianę olejów, „kalamitek” (smarowniczek), smarowanie, regulowanie wtrysków. Zajmował się także naprawami skrzyni biegów, łożysk. Nadto Sąd Okręgowy ustalił, iż w Zakładach było 7 samochodów marki J. i ok. 30 samochodów marki S., a także autobusy. Były też samochody dostawcze. Wnioskodawca miał kilkakrotnie zmieniane stawki zaszerogowania na stanowisku monter samochodowy. Z dniem 1 kwietnia 1976 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki ślusarza samochodowego w Wydziale Remontów (...). W okresie od 1 października 1976 r. do 31 marca 1978 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Biurze (...) na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W zakładzie był jeden mechanik samochodowy, był także warsztat samochodowy wyposażony w dwa kanały. Zakład posiadał 9 autobusów, które wymagały systematycznych napraw. Wykonywał prace w większości w kanałach remontowych, zajmował się smarowaniem, szeroko rozumianą obsługą pojazdów, a także nawet remontami kapitalnymi silników. W okresie od 1 lipca 1978 r. do 1 czerwca 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) G. początkowo na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych i taką też pracę wykonywał. Zajmował się czynnościami obsługowymi, wymieniał olej i filtry. Następnie od lat 80-tych był zatrudniony jako spawacz, m.in. w zakładach w E., gdzie wykonywał konstrukcje wsporcze pod rurociągi. Wymagało to docinania palnikiem a następnie oszlifowania wykonanych spawów. Pracował także w Fabryce kabli. W okresie zatrudnienia wykonywał prace spawalnicze związane z wykonaniem podpór, słupów, zastrzałów, rurociągów i konstrukcji. Wnioskodawca posiada niezbędne uprawnienia w zakresie wykonywanych obowiązków. Uzyskał uprawnienia spawalnicze: Podstawowy kurs spawania metodą (...) 10 czerwca 1983 r. oraz kurs podstawowy spawania acetylenowego 29 marca 1986 r. Pracował także na budowie eksportowej w charakterze spawacza, ciał i spawał palnikiem rurociągi i konstrukcje stalowe. W aktach widnieją angaż wnioskodawcy powierzający obowiązki ślusarza na krótki okres czasu. W okresie zatrudnienia wnioskodawca nie wykonywał czynności na stanowiskach łączonych. W okresie od 13 czerwca 1991 r. do 10 lipca 1998 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku kierowcy ślusarza – spawacza, wykonywał prace spawacza elektryczno - gazowego. Zajmował się naprawą i wykonywaniem wózków do mięsa ze stali kwasowej. Związane to było z wymaganiami w zakresie przystosowania produkcji wędlin do nowych wymogów. Wnioskodawca posiada niezbędne uprawnienia w zakresie wykonywanych obowiązków. W okresie zatrudnienia wnioskodawca nie wykonywał czynności na stanowiskach łączonych. W dniu 18 lipca 2014 r. wnioskodawca złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę. Na dzień 1.01.1999 r. wymiar okresów składkowych i nieskładkowych wyniósł łącznie 27 lat 9 miesięcy i 7 dni. W odpowiedzi na przedłożony wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 18 września 2014 roku odmówił prawa do emerytury, motywując ją brakiem wymaganego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy wskazał, iż powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawcy zatrudnionego w w/w przedsiębiorstwach oraz na

podstawie zeznań świadków i wnioskodawcy. Dokonując oceny dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że nie zawierają one jakichkolwiek przekreśleń ani podrobień mogących rzutować na ich autentyczność. Co więcej prowadzone ówczesnie akta charakteryzują się kompletnością i skrupulatnością, co pozwala, w ocenie Sądu Okręgowego, na wierne odzwierciedlenie kariery zawodowej wnioskodawcy we wskazanych zakładach pracy. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż niewątpliwie powszechnie stosowane zamienne pojęcia monter i mechanik nie zmienia zakresu obowiązków wykonywanych przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy podkreślił za zeznającym wnioskodawcą, iż z uwagi na budowę samochodów ciężarowych – tych, które były na wyposażeniu firm w latach spornych większość prac była możliwa do wykonania jedynie z kanału. Określenie wnioskodawcy, iż miał zapewnić prawidłowe działanie pojazdów, zdaniem Sądu Okręgowego, nie polegała na przeglądzie technicznym polegającym jedynie na sprawdzeniu sprawności pojazdu, ale wykonaniu konkretnych czynności takich jak wymiana smarowniczek, smarowanie czy inne naprawy.

Sąd Okręgowy uznał, iż jeśli chodzi o zatrudnienie wnioskodawcy w Zakładach (...), że wnioskodawca w tych zakładach wykonywał pracę w charakterze spawacza. Sąd Okręgowy ustalił, że w spornym czasookresie lat 1974-1976 oraz 1976 – 1978 wnioskodawca pracował jako mechanik samochodowy i wykonywał prace w szerokim zakresie czynności mechanika. Nadto także w (...) Biurze (...) wykonywał prace jako mechanik. Faktem jest, iż świadectwo pracy zawiera jedynie adnotację, iż wnioskodawca był monterem (w Zakładach (...)) i mechanikiem (w Przedsiębiorstwie (...)) bez podania szczegółów dot. rodzaju wykonywanych pracy. Nadto akta osobowe wnioskodawcy nie zawierają szczegółowego zakresu obowiązków jednakże opierając się na zeznaniach wnioskodawcy Sąd Okręgowy ustalił precyzyjnie zakres czynności wykonywanych przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy ustalił, iż z zeznań wnioskodawcy wynika nie tylko wykonywanie jedynie czynności techniczno – eksploatacyjnych, a szerokiego zakresu napraw pojazdów. W zakresie zatrudnienia w tych przedsiębiorstwach Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, iż wnioskodawca wykonywał pracę mechanika i tenże Sąd przyjął argumentację wnioskodawcy, iż prace były wykonywane stale i w pełnym zakresie tylko jako prace w kanale remontowym. Rodzaj naprawianych pojazdów i zakres dokonywanych napraw świadczą zdaniem Sądu Okręgowego, iż musiały być dokonywane z kanału naprawczego, a czynności wykonywane na tzw. poziomie zerowym służyły do przygotowania wykonywanej pracy w kanale i stanowiły ich nierozzerwalną część pozwalającą na wykonanie prac naprawczych.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie § 22 ust 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia.

Sąd Okręgowy zważył przy tym, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Tenże Sąd zwrócił uwagę, iż według art. 473 § 1 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (vide wyrok SN z 4 października 2007 r. I UK 111/07). W

ocenie Sądu Okręgowego jest oczywiste, iż brzmienie zajmowanego stanowiska, jakie widnieje w dokumentach prowadzonych i wystawionych przez pracodawcę nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w sprawie. Zgodnie z powszechnie utrwalonym orzecznictwem nie nazwa zajmowanego stanowiska jest najważniejsza, lecz rodzaj wykonywanych obowiązków. W ocenie Sądu Okręgowego o uznaniu pracy za pracę w szczególnych warunkach winny decydować obowiązki faktycznie przez pracownika wykonywane, a nie treść umowy o pracę i nazewnictwo stanowiska pracy (por. wyrok SN z dnia 25 marca 1998r., II UKN 570/97, OSNP 1999/6/213). W ocenie Sądu Okręgowego decyduje zatem rodzaj wykonywanej pracy, co nadto jak wynika z powołanych wyżej przepisów prawa, w szczególności art. 32 ust. 2 który stanowi, iż dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Sąd Okręgowy nadmienił, iż rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracą w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy dodał, iż w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Sąd Okręgowy wskazał, iż praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Przy czym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 roku, sygn. II UK 21/10, LEX nr 619638). Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, decydującą rolę przy analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. Sąd Okręgowy dodał, iż nie wystarcza tu samo przekonanie pracownika, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00 - OSNP 2003, nr 17, poz. 419; z dnia 14 grudnia 2009 r., I UK 218/09 - LEX nr 577817 oraz z dnia 6 grudnia 2010 r., II UK 140/10 - LEX nr 786382). Sąd Okręgowy wskazał, iż brak ograniczeń co do środków dowodowych w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe oznacza, że Sąd jest uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego, w tym z przesłuchania świadków, na okoliczność pracy odwołującego w warunkach szczególnych. Prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Zdaniem Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do prac w szczególnych warunkach. Zgodnie ze wskazaną ustawą pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe, zeznania wnioskodawcy i dokumenty z akt osobowych, którym tenże Sąd dał wiarę potwierdzają zatrudnienie wnioskodawcy w Zakładach (...) co do zatrudnienia w warunkach przewidzianych przepisami Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego Dział Wykaz A poz. 16 ust. 1 prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych jako mechanik – monter (ślusarz zatrudniony wyłącznie w kanałach remontowych. Nadto stanowisko takie jest także objęte Zarządzeniem Ministra Komunikacji Nr 64 z dnia 29 czerwca 1983r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty, Dział XIV poz. 16 ust. 2 mechanik napraw pojazdów samochodowych. Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe w szczególności: opis czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, a także przedstawionych przez świadków co do zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) i Zakładach (...), dały Sądowi Okręgowemu możliwości

ustalenia, iż wnioskodawca wykonywał prace spawacza przewidziane przepisami Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego Dział Wykaz A dział XIV poz. 12 ust. 1 prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym jako spawacz oraz Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych stanowisku mechanika pojazdów samochodowych – w kanałach remontowych, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienioną w wykazie A Dziale X IV Wykaz A dział XIV poz. 12 ust. 1 prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym – spawacz. Przy analizie rodzaju wykonywanej pracy Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie sposób pominąć występujących w środowisku pracy czynników szkodliwych i uciążliwych w istotny sposób wpływających na warunki pracy. Wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace w narażeniu na szkodliwe czynniki. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż świadkowie składający zeznania przed tymże Sądem w sposób szczegółowy opisali wykonywaną pracę przez wnioskodawcę oraz potwierdzili, iż była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Zeznania świadków Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, albowiem były one stanowcze, logiczne, zgodne i wzajemnie się uzupełniały. Odnoszą się zarówno do rodzaju i okresów zajmowanego przez ubezpieczonego stanowiska. Świadczyli oni osobami, które miały bezpośredni kontakt z ubezpieczonym w trakcie świadczenia przez niego pracy w przedmiotowym okresie pracy, zorientowane zatem były w materii, będącej przedmiotem ich zeznań. Sąd Okręgowy dając wiarę zeznaniom świadków uznał, iż świadkowie znali zakres obowiązków wnioskodawcy jak i też prace jakie wykonywał. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w rozpoznawanej sprawie, w szczególności z treści świadectwa pracy wnioskodawcy zakład pracy M. nie potwierdził wykonywanej przez wnioskodawcę pracy jako spawacza, a w Przedsiębiorstwie (...) wpisano stanowisko łączone ślusarz - spawacz, Sąd Okręgowy uznał jednakże, że świadectwo nie odzwierciedla faktycznej pracy wykonanej przez wnioskodawcę. Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca wykazał, że w spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę wymienioną w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze sprecyzowaną w Zarządzeniach resortowych. Pozostając w sferze oceny zgromadzonego rzeczowego materiału dowodowego Sąd Okręgowy zaakcentował również, że tenże Sąd nadał priorytetowe znaczenie zeznaniom świadków na okoliczność zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...). Sąd Okręgowy uwzględnił także przedłożone akta osobowe wnioskodawcy, albowiem były one sporządzane na bieżąco w spornym czasookresie, zatem wiernie odzwierciedlają ówczesny stan rzeczy. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż nie można opierać się tylko na pamięci świadków co do rekonstrukcji stanu faktycznego, albowiem pamięć ludzka dotycząca zatrudnienia osób trzecich przed wielu laty bywa zawodna, jednakże zeznania świadków i wnioskodawcy, także co do zakresu obowiązków w tych zakładach wzajemnie się uzupełniają. W ocenie Sądu Okręgowego kwestią wymagającą wyjaśnienia była okoliczność dot. posiadanych uprawnień spawalniczych, które wnioskodawca nabył od 10 czerwca 1983 r. Zdaniem Sądu Okręgowego dopiero od tej daty można zaliczyć pracę wnioskodawcy jako spawacza. Wcześniejsze zatrudnienie w M., mimo iż często związane z używaniem palnika bez uprawnień zdaniem Sądu Okręgowego, nie dawało wnioskodawcy prawa do zaliczenia całego okresu zatrudnienia w M. jako pracy na stanowisku spawacza.

Przechodząc do merytorycznych rozważań Sąd Okręgowy wskazał, iż koncentrowały się one na ustaleniu czy wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury. Mając na uwadze dyspozycję art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy badał czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy, okres pracy w warunkach szczególnych oraz czy nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący 20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż powyższa emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Sąd Okręgowy dodał, iż mający również zastosowanie w przedmiotowej sprawie § 4 ust.1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz.43 ze zm.) ustanawia zaś, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki – w przypadku – mężczyzna osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Mając na uwadze powyższe uregulowania Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, albowiem legitymuje się wymaganym stażem pracy w wymiarze 15 lat. Sąd Okręgowy wyartykułował, że ustawodawca mocą § 1 powołanego powyżej rozporządzenia dopuścił możliwość przyznania emerytury w obniżonym wieku jedynie ograniczonej grupie pracowników, a mianowicie tym którzy swoją pracę wykonywali w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Ustawowym wymogiem jest również, by owa praca mieściła się w wykazie stanowisk wydany przez właściwego ministra, któremu ówczesnie podlegał dany zakład pracy. W ocenie Sądu Okręgowego niniejszemu warunkowi wnioskodawca sprostował, co tym samym umożliwiło Sądowi zaliczenie spornego czasookresu do okresu pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy podkreślił, że praca w kanałach przy naprawie pojazdów oraz praca jako spawacz została udowodniona ponad wszelką wątpliwość. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż jedynie praca polegająca na naprawie pojazdów mechanicznych, a nie czynności techniczno- eksploatacyjne zostały wskazane w przepisach jako dające prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Takie też stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie III AUa 839/12 podkreślając, iż sam fakt, pracy w kanale, który nie jest naprawą pojazdów mechanicznych, ale obejmuje także obsługę techniczną, eksploatacyjną pojazdów, nie daje uprawnień do uznania tej pracy jako pracy w warunkach szczególnych. Jeśli chodzi o czynności wykonywane przez wnioskodawcę w dwóch pierwszych zakładach pracy wnioskodawca w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśnił jakie czynności wykonywał i nie były to czynności jedynie związane z obsługą techniczną, eksploatacyjną pojazdów. Mając zatem na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2

k.p.c. zmienił decyzję i ustalił, iż wnioskodawca wykazał się pracą w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat, spełnił także pozostałe przesłanki wynikające z ustawy do przyznania prawa do emerytury. Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż wnioskodawca korzystał z zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia, jednakże okres ten wyczerpał przed złożeniem wniosku o emeryturę i ukończeniem lat a nadto nie korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego i dlatego też Sąd Okręgowy przyznał prawo do emerytury od dnia ukończenia 60 lat. Sąd Okręgowy nie stwierdził także odpowiedzialności organu rentowego uznając, iż skoro w niniejszej sprawie dopiero na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego przed tymże Sądem można było poczynić ustalenia w zakresie niezbędnym do wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szkodliwych, nie można było stwierdzić odpowiedzialności ZUS za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440) poprzez przyznanie A. O. prawa do emerytury od 1.08.2014 r. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. Powyższe pozwany organ rentowy uzasadnił tym, iż wnioskodawca nie udokumentował wymaganych 15 lat w szczególnych warunkach. Następnie organ rentowy przytoczył treść art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz.43 ze zm.) w zw. z art. 32 w/w ustawy.

Po pierwsze pozwany organ rentowy wskazał, że akta osobowe wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Zakładach (...) we W. od 9.03.1974 r. do 30.04.1976 r. oraz okresu pracy w Biurze (...) od 1.10.1976 r. do 31.03.1978 r. nie potwierdzają pracy wnioskodawcy na stanowisku mechanika w kanałach remontowych. W ocenie pozwanego organu rentowego okoliczności tej nie potwierdzili również świadkowie, natomiast zeznania samego wnioskodawcy

nie stanowią wystarczającego dowodu potwierdzającego pracę w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zdaniem apelującego nie można również przyjąć, aby wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako spawacz w (...) od 1.07.1978 r. do 1.06.1991 r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) w C. od 13.06.1991 r. do 10.07.1998 r. Przede wszystkim apelujący podkreślił, że wnioskodawca uzyskał uprawnienia spawalnicze dopiero w 1983 r. zatem do tego czasu z całą pewnością nie pracował jako spawacz. Przy czym apelujący podniósł, że z akt osobowych wnioskodawcy z (...) wynika, że pracował jako mechanik. Ponadto od 1982 r. wnioskodawca otrzymał angaż na montera, zaś w czasie wyjazdu za granicę w latach 1987-1988 pracował jako ślusarz-spawacz. Stanowiska te nie są natomiast stanowiskami pracy zaliczanej do pracy w warunkach szczególnych. Pozwany organ rentowy wskazał, iż akta osobowe z Przedsiębiorstwa w C. potwierdzają, że wnioskodawca pracował jako ślusarz-spawacz. To stanowisko potwierdził sam wnioskodawca w podaniu o pracę w tym zakładzie, takie stanowisko wynika również z umowy o pracę, angażu, świadectwa pracy. Wszystkie te dokumenty potwierdzają pracę na stanowisku ślusarz-spawacz, która nie jest zaliczana do prac w warunkach szczególnych. Pozwany organ rentowy zazaczył, przy tym, że zeznania świadków, którzy podnieśli, iż wnioskodawca pracował jako spawacz nie są wiarygodnym dowodem w sprawie, zwłaszcza że w żaden sposób nie wyjaśniono rozbieżności między tymi zeznaniami a dowodem w postaci akt osobowych. Pozwany organ rentowy dodał, iż świadkowie zeznali, że wnioskodawca pracował jako spawacz, zaś akta osobowe potwierdzają, że wnioskodawca pracował na stanowisku ślusarz-spawacz. Brak w aktach osobowych dokumentów wystawionych przez zakład pracy w czasie zatrudnienia wnioskodawcy, potwierdzających pracę na stanowisku spawacza. Zdaniem organu ocena czy osoba wykonywała pracę w warunkach szczególnych winna być wolna od jakichkolwiek naiwności, zaś naprowadzane zeznania świadków muszą być oceniane w postępowaniu sądowym przy zastosowaniu reguły z art. 233 k.p.c. ze szczególną ostrożnością. W ocenie organu rentowego należy mieć przy tym na względzie, że świadkami zwykle w tego rodzaju sprawach są dawni koledzy bądź współpracownicy. Naturalna jest więc niejednokrotnie wynikająca z czystej życzliwości koleżeńskiej skłonność świadków do przedstawienia wykonywanej pracy jako pracy w warunkach szczególnych (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22.09.2011 r., sygn. akt: III AUa 354/11). W ocenie pozwanego organu rentowego Sąd Okręgowy przyznając wnioskodawcy emeryturę nie wyjaśnił rozbieżności między aktami osobowymi a zeznaniami świadków, a dał wiarygodność jedynie zeznaniom świadków. Natomiast zdaniem organu rentowego materiał dowody w postaci akt osobowych (wytwarzanych sukcesywnie w trakcie zatrudnienia wnioskodawcy) nie potwierdza, aby pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako spawacz. Zdaniem apelującego zeznania świadków nie obaliły domniemań płynących z dokumentacji osobowej (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24.04.2013 r., sygn. akt: III AUa 1629/12). Apelujący podkreślił, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że wnioskodawca pracował 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego, szczegółowego przytoczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), zawartym w rozdziale 2 działu II ustawy dotyczącym urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. Przepis ten w ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje

prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 powyższego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: (1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz (2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 25 lat dla mężczyzn). W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Przepis ten ma charakter przejściowy, bowiem zawarty został w rozdziale 2 działu X ustawy zawierającym przepisy intertemporalne. Dotyczy on wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r., już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym - a w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego.

W sprawie bezsporne jest, iż wnioskodawca (...) ukończył 60 rok życia, nie przystąpił do OFE, a na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej posiadał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Spornym w sprawie pozostawało wyłącznie, czy okres pracy ubezpieczonego:

- od 9 marca 1974 r. do 30 kwietnia 1976 r. w Zakładach (...) na stanowisku monter samochodowego,
- od 7 maja 1976 r. do 17 lipca 1976 r. w P.T.S.B. (...) na stanowisku mechanika samochodowego,
- od 1 października 1976 r. do 31 marca 1978 r. w (...) Biurze (...) na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych,
- od 1 lipca 1978 r. do 1 czerwca 1991 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Sp. z o.o. Oddział G. Zakład (...) na stanowisku monter,
- od 13 czerwca 1991 r. do 10 lipca 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku ślusarza – spawacza.

można zakwalifikować jako pracę w warunkach przewidzianych przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz.43 ze zm.) wymienioną w Wykazie A Dział XVI poz. 12 i 16.

Pozwany podnosił bowiem, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca w powyższych zakładach pracy we wskazanym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu, pracę na stanowisku uprawniającym do uzyskania emerytury w wieku wcześniejszym, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym oraz prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Sąd Apelacyjny nie podziela powyższego stanowiska organu rentowego.

Przystępując do oceny zgromadzonego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego, jak również dokonanej subsumcji prawnej wskazać należy, że niewątpliwie – na co zwrócił uwagę pozwany w apelacji - warunkiem uznania za pracę w warunkach szczególnych jest wykonywanie pracy stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) na stanowisku wymienionym w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia

14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638). Skoro tak, to nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Jednakże od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX Nr 375653; dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022 oraz z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310).

Przekładając powyższe na grunt analizowanej sprawy zaznaczyć trzeba, że - jak prawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji - dokonując oceny danego zatrudnienia w kontekście możliwości jego zakwalifikowania do pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych - § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - nie można dokonywać jej zbyt rygorystycznie, albowiem w żadnym procesie technologicznym nie jest możliwe wykonywanie zatrudnienia tzw. szczególnego przez 100% czasu pracy. Mało tego, nie było intencją ustawodawcy przyznanie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym wyłącznie osobom, które przez pełną dniówkę roboczą nie wykonują żadnych innych czynności poza wymienionymi w wykazie A. Jak wynika z ugruntowanego we wskazanej mierze stanowiska Sądu Najwyższego, w ramach pracy w warunkach szczególnych wykonuje się także inne czynności mające związek z taką pracą. W przypadku wnioskodawcy - jak wynika zarówno z wyjaśnień samego ubezpieczonego, jak i powołanych w sprawie świadków - na pewno będą to czynności związane z obsługą techniczną, eksploatacyjną pojazdów. Niektóre z tych prac miały charakter incydentalny, inne zaś były związane z prawidłowym wykonaniem naprawy uszkodzonych części, ale był to jeden ciąg szeregu czynności przy naprawie, stanowiący integralną część procesu technologicznego. Także nieprawdą jest, jak twierdzi apelujący, iż zarówno akta osobowe, jak i zeznania świadków nie potwierdzają, iż ubezpieczony nie pracował jako mechanik w kanale remontowym. Podobnie należy ocenić pracę ubezpieczonego jako spawacza.

Nawet jeśli przyjąć trafność podnoszonych przez apelującego zarzutów co do okresów pracy w latach 1974-1976, 1976-1978, 1978-1983 r., kiedy to ubezpieczony pracował jako mechanik, ślusarz-spawacz, nie ulega wątpliwości, iż od uzyskania uprawnień spawacza tj. od 1 czerwca 1983 r. wykonywał on pracę w warunkach przewidzianych przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienioną w Wykazie A Dziale XIV poz. 12 tj. prace przyspawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym. Zatem ubezpieczony legitymuje się co najmniej okresem pracy na stanowisku spawacza w wymiarze 15 lat 11 miesięcy 23 dni, co oznacza, iż spełnia przesłanki nabycia prawa do świadczenia.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut pozwanego organu rentowego jakoby wnioskodawca pracował jako monter czy też ślusarz. W ocenie Sądu Apelacyjnego w zaistniałym stanie faktycznym nieistotnym jest, że w angażach znajdujących się w dokumentach osobowych wnioskodawcy jego stanowisko było określane mianem montera, ślusarza-spawacza, albowiem - zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011r. (III UK 174/10, LEX nr 901652) - dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy, a ten w omawianej sprawie - w kontekście wiarygodnych zeznań świadków oraz wyjaśnień ubezpieczonego - bezsprzecznie kwalifikuje zatrudnienie A. O. do zatrudnienia „szczególnego”. Praca w szczególnych warunkach bowiem to praca

wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Powyższe zaś świadczy o tym, że nawet jeśli w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego w sposób nieprawidłowy została wskazana nazwa stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego, to i tak nie może to być decydującym kryterium w zakresie jego oceny pod kątem zakwalifikowania do prac wykonywanych (czy też nie) w szczególnych warunkach, zwłaszcza wobec kategoriycznych i w pełni wiarygodnych zeznań powołanych w sprawie świadków oraz wyjaśnień ubezpieczonego.

W ocenie instancji odwoławczej wywiedziona przez organ rentowy apelacja, a także zaprezentowane w niej zarzuty, nie podważyły skutecznie prawidłowości dokonanych przez Sąd Okręgowy, jego ustaleń, jak również oceny mocy dowodowej i wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także prawidłowo przeprowadzonej subsumcji prawnej. Sąd Okręgowy zgromadził bowiem odpowiedni materiał dowodowy, którego ocena pozwoliła na nie budzące wątpliwości ustalenie, że sporny okres, którego zaliczenia wnioskodawca domagał się w toku postępowania był w istocie okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

A zatem, skoro wnioskodawca udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie spełnił wszystkie, konieczne do przyznania wcześniejszej emerytury warunki (wiek 60 lat, 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych), określone w przepisie art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U nr 8, poz. 43), to zasadnym było przyznanie mu prawa do żądanego świadczenia, począwszy od dnia (...), tj. od daty, w której spełnił wszystkie, niezbędne do przyznania emerytury warunki (art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z § 2 ust. 1 w zw. z § 13 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2013, poz. 461) Sąd Apelacyjny zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz wnioskodawcy zwrot kosztów zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 120 złotych – pkt 2 wyroku.

SSA Michał Bober SSA Maria Sałańska-Szumakowicz SSO del. Monika Popielińska